

176/240 - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُصَلِّي عِنْدَ الْبَيْتِ، وَأَبُو جَهْلٍ وَأَصْحَابٌ لَهُ جُلُوسٌ، إِذْ قَالَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ: أَيُّكُمْ يَجِيءُ بِسَلَا جَزُورِ بَنِي فُلَانٍ، فَيَضَعُهُ عَلَى ظَهْرِ مُحَمَّدٍ إِذَا سَجَدَ؟ فَاتَّبَعَتْ أَشَقَى الْقَوْمِ فَجَاءَ بِهِ، فَنَظَرَ حَتَّى إِذَا سَجَدَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَضَعَهُ عَلَى ظَهْرِهِ بَيْنَ كَتِفَيْهِ، وَأَنَا أَنْظُرُ لَا أَعْيُرُ شَيْئًا، لَوْ كَانَ لِي مَنَعَةٌ، قَالَ: فَجَعَلُوا يَضْحَكُونَ وَيُجِيلُ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ، وَرَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سَاجِدٌ لَا يَرْفَعُ رَأْسَهُ، حَتَّى جَاءَتْهُ فَاطِمَةُ، فَطَرَحَتْ عَنْ ظَهْرِهِ، فَرَفَعَ رَأْسَهُ ثُمَّ قَالَ: «اللَّهُمَّ عَلَيكَ بِفُرَيْشٍ» ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، فَشَقَّ عَلَيْهِمْ إِذْ دَعَا عَلَيْهِمْ، قَالَ: وَكَانُوا يُرُونَ أَنَّ الدَّعْوَةَ فِي ذَلِكَ الْبَلَدِ مُسْتَجَابَةٌ، ثُمَّ سَمَّى: «اللَّهُمَّ عَلَيكَ بِأَبِي جَهْلٍ، وَعَلَيْكَ بِعُتْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ، وَشَيْبَةَ بْنِ رَبِيعَةَ، وَالْوَلِيدِ بْنِ عُتْبَةَ، وَأُمَيَّةَ بْنِ خَلْفٍ، وَعُتْبَةَ بْنِ أَبِي مُعَيْطٍ». وَعَدَّ السَّابِعَ فَلَمْ يَحْفَظْهُ، قَالَ: فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَقَدْ رَأَيْتُ الَّذِينَ عَدَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَرَغَى فِي الْقَلْبِ قَلْبِ بَدْرٍ.

176.240 Абдуллоҳ ибн Масъуд розияллоҳу анҳу сўзлаб берди:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам Байтнинг олдида намоз ўқиётган эдилар. Абу Жаҳл ва унинг шериклари ўтиришган эди. Шу пайт улар бир-бирларига: «Қайси бирингиз фалончилар сўйган туянинг қоғоноғини* олиб келиб, сажда қилган пайтида Муҳаммаднинг устига ташлайди?» дейишди. Қавмнинг энг бадбахти шошиб туриб, уни олиб келди-да, қараб турди. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам сажда қилганларида, уни у зотнинг устиларига - икки кураклари ўртасига қўйди. Мен эса ҳеч нарсага аралаша олмай, қараб турардим. Қани энди менда химоя кучи бўлса... Улар кулавериб, бир-бирларига суяниб қолишди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам эса саждада эдилар. Бошларини кўтара олмасдилар. Ниҳоят, Фотима келиб, уни устиларидан олиб, отиб юборди. Шундагина у зот бошларини кўтардилар. Сўнгра уч марта: «Аллоҳим, Қурайшни Ўзингга солдим!» дедилар. Дуоибад қилганлари уларга оғир ботди. Улар бу шаҳарда дуо албатта

мустажоб бўлади, деб билишарди. Сўнгра номма-ном айтдилар: **«Аллоҳим, Абу Жаҳлни Ўзингга солдим! Утба ибн Рабиъани, Шайба ибн Рабиъани, Валид ибн Утбани, Умайя ибн Халафни, Уқба ибн Абу Муъайтни Ўзингга солдим!»** - Еттинчисини ҳам санаганлар, аммо (Абдуллоҳ ибн Масъуд) уни эслаб қолмаган - «Жоним қўлида бўлган Зотга қасамки, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам санаган кишиларнинг ташландиқ қудуқда - Бадр қудуғида ўлиб ётганларини кўрганман».

* Қоғоноқ - урғочи ҳайвоннинг ҳомиласини ўраб турувчи шиллиқ парда.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVAT MARVARIDLARI